

ene Part er 65 og den anden Part endnu ikke er berettiget til at faa Aldersrente; dem maa Kommunen selvfølgelig komme til Hjælp ad andre Veje, for de kan ikke eksistere ved disse Beløb. Det kan ikke nytte, at man henviser dem til at arbejde, for hvor faar de Arbejde? 20 000 gaar og venter paa at komme i Arbejde, og de gamle har man selvfølgelig ikke Brug for eller Bud efter. Disse Mennesker kan altsaa ikke eksistere, og hvad gør man saa? Saa henviser man — og det er berettiget ifølge foreliggende Cirkulærer — den yngste af Ægtefællerne til Hjælpekassen, og selvfølgelig: i alle humane Kommuner hjælper man dem. I hvert Fald i min Kommune undlader vi ikke at hjælpe en eneste, som henvender sig til os; vi hjælper dem alle sammen, og det gør vi til Bunds. Jeg kan oplyse, at Indførelsen af Aldersrente har bevirket, at Kommunens Udgift er gaaet ned med 50 000 Kr., men det betyder ikke, at vi sparer disse 50 000 Kr., selvfølgelig ikke. Vi maa saa anvende dem gennem Hjælpekassen til de Enkeltpersoner, som ikke er berettiget til at faa fuld Aldersrente, eller til saadanne Ægtepar, hvoraf den ene ikke er berettiget til Aldersrente.

At man skulder fra det mange Steder, har jeg Beviser for, og jeg kunde have Lyst til at fremdrage et enkelt. I en Kommune, der ligger lige i Nærheden af den Kommune, hvor jeg bor, er der en Sogneraadsformand — han har for Resten i de sidste Dage igen gjort sig bemærket ved et Møde, som det ærede Medlem Hr. Slesbager afholdt i sin Valgkreds, paa hvilket han stod op og erklærede, at han takkede Hr. Slesbager og Venstre i det hele taget for deres Stilling og haabede, at de fremdeles vilde være med til at holde igen overfor de Krav, der rejses fra Socialdemokraternes Side med Hensyn til Aldersrenten og med Hensyn til Brændselshjælpen. Denne Sogneraadsformands Fader søgte i sin Tid Alderdomsunderstøttelse i sin Søns Kommune. Nu var det almindeligt dér, at for Enkeltpersoner ydede man den Gang 15 Kr., men hos os ydede man i samme Forhold 25—30 Kr. plus Brændsel, plus Beklædning o. s. v., kort sagt, hvad de gamle skulde bruge. Nu vilde denne Sogneraadsformand selvfølgelig ikke have, at hans Fader skulde have en saa lav Understøttelse som 15 Kr., men han kunde ikke godt tildele ham mere, for saa vilde de andre selvfølgelig gøre Vrøvl. Hvad gjorde saa den gode Sogneraadsformand? Han kørte Faderen

til min Kommune, hvor Venstre den Gang stod for Styret. De var alligevel noget betænkelige ved dette, og saa ræsonnerede de som saa, at naar han kun kunde faa 15 Kr. dér, kunde han heller ikke faa mere end 15 Kr. her. Da der var gaaet 3 Maaneder, agede vor Sogneraadsformand ind til min Kommune og hentede sin Fader og kørte ham til Ribe, som var hans Opholdskommune. Hvor meget Faderen saa fik dér, ved jeg ikke. Men den samme Sogneraadsformand — nu er han tillige Amdsraadsmedlem — behandler efter Aldersrenteloven de gamle ud fra ganske de samme Synspunkter som i det omtalte Tilfælde, idet han nemlig søger saa vidt muligt at komme bort fra Forskelsbeløbet og Enketillæget.

Naar det nu er saaledes, nytter det ikke, at den ærede Ordfører for Venstre staar op her og siger, at det er berettiget, at 123 Kommuner undlader at yde de gamle Brændselshjælp. Det er ikke berettiget, for det skulde dog være mærkverdigt, om der i disse 123 Kommuner ikke fandtes en eller flere, der trænger til Brændsel. I det hele taget er Venstres Holdning mærkelig. Venstre roser sig af at have skabt Alderdomsunderstøttelsesloven, dets Medlemmer har rejst rundt Aar for Aar og slaaet sig for deres brede Bryst og sagt: Vi alene har skabt den Lov, Socialdemokraterne har modarbejdet den. Nu har man ændret Loven til, at der skal være faste Takster, og det har vi ikke noget imod, naar blot Taksterne bliver sat saaledes, at de kan forsvares overfor de Mennesker, som skal nyde godt af Loven. Men med Hensyn til Brændselshjælpen vil man have det frie Skøn, saa kan man saa rart skulke sig fra det og bagefter sige, at det er ikke bevist, at der er nogen, som trænger til Hjælp. Det kunde dog være, at det kunde bevises, og hvis et saadant Lovforslag endnu en Gang skulde komme til at ligge paa Rigsdagens Bord, vil jeg haabe og tro, at den højtærede Indenrigsminister vil søge Oplysninger specielt fra disse 123 Kommuner, som har skulket sig fra deres Forpligtelser, og faa at vide, hvor mange velhavende, om jeg saa maa sige, der findes mellem de aldersrentenydende i de paagældende Kommuner.

Det er, hvad jeg har ønsket at sige om dette Lovforslag, og jeg henleder endnu en Gang Opmærksomheden paa, at vi i det Tilfælde, at der bliver fremsat Forslag til Revision af den nuværende Aldersrentelov holder fast ved de Udtalelser, der faldt i